

der er Tale om et reelt Privilegium, kan hun dog faa Lov til at være Indehaver i et vist begrænset Antal Aar, nemlig indtil 12 Aar, dersom der er en Søn, der vil tage farmaceutisk Eksamen og paa den Maade vil kunne naa til at overtage sin Faders Apotek. Dernæst er der klaget over, hvad der ogsaa tidligere er kommet frem her i Tinget, at visse Apotekere have taget det lidt nøje med Betjeningen, idet de lade sig nøje med at have lovlig mange Disciple og for mange Medhjælpere i Forhold til de farmaceutiske Kandidaters Antal, at de altsaa have sløjet lidt af paa den Konto for at spare paa og faa mange Penge. Det er selvfølgelig højest risikabelt for Publikum, thi jo tarveligere Betjeningen er, desto større Udbytte er der til, at der kan blive udleveret fejlagtig Medicin, hvad man jo har hørt om en og anden Gang. Man har derfor i § 9 foreslaaet detaillerede Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes med Betjeningen paa Apotekerne. Endelig har man i § 11 foreslaaet Straffebestemmelser, som yderligere maa bevirke, at vedkommende Apotekere blive sig deres Ansvar over for Publikum bevidste. De forfællelige Ting, jeg her har fremdraget, gaar jo ud paa dette ene, at skaffe Publikum saa god Garanti som muligt for, at det Apotek, hvorfra det skal hente sin Medicin, er en velbestyret Forretning.

Dernæst er der fra adskillige Egne af Landet jævnlig kommet Forespørgsler, om der ikke kunde blive oprettet et Apotek der eller der, særlig fra Egne, hvor Befolkningen har langt til en Købstad eller i alt Fald til det nærmeste Apotek. Man har jævnlig maattet svare, at der kunde ikke oprettes noget Apotek, da Kundekredsen vilde blive saa lille, at Apotekeren ikke kunde bestaa der. Det udtales nu i § 3 i dette Lovforslag, at som Regel skal der kun kunne gives personlig Bevilling til Drift af et Apotek, naar det kan antages at ville forstaafe Bevillingshaveren et tarveligt Udbytte. Dog skal der kunne gøres Undtagelse særlig for affides liggende Egne, naar Befolkningen der trænger til et Apotek. Der kan altsaa oprettes saakaldte Subventionsapoteker. Jeg nærer ingen Tvivl om, at naar der er gaaet nogle Aar, vil en Del af den Fonds Midler, der dannes af de nu fra personlige Apotekerbevillinger indgaaende Afgifter, fornødtgvis blive brugt til

Oprettelse af Subventionsapoteker. Paa denne Maade søger Lovforslaget at imødekomme det andet Krav, der er rejst i Folketinget, at lette Publikums Afgang til at faa et Apotek i sin Nærhed. Det er ganske naturligt, og jeg er vis paa, at det ikke er i Strid med Folketingets Mening, at naar Enken ikke længer maa sidde ved Apotekerne som Indehaver af Privilegierne, maa der sørges for dem paa anden Maade, og da det ikke er Meningen, at det skal koste Statskassen Penge at pensionere disse Enker, hvorimod de skulle pensioneres af den Fond, der dannes i Henhold til Lov af 10de April 1895, indser jeg ikke, at der kan gøres nogen Indvending imod denne Pensionering. Det er i § 13, at der er truffet nærmere Bestemmelser derom, og her ville ærede Medlemmer ved Gennemlæsningen let lægge Mærke til, at i visse Tilfælde tilkommer der Enken Pension, og i andre Tilfælde kan der ydes en Enke Pension, naar Justitsministeren finder det korrekt, at hun faar den, medens hun ingen Pension faar, naar Justitsministeren anser hendes Kaar for saa gode, at hun ikke behøver den. Om de Summer, der ere nævnte, kan der selvfølgelig være delte Meninger. Jeg kunde tænke mig, at en eller anden kunde have noget at indvende derimod. De ere selvfølgelig ligesom Lovforslaget i det Hele fremkomne som et Kompromis mellem ret forskellige Anskuelser, men jeg for min Person tror dog, at de for største Dele træffe det rette. Samtidig maa jeg gøre en lille Bemærkning om det sidste Stykke i § 13, som gaar ud paa, at for saa vidt Fonden paa noget Tidspunkt ikke maatte være i Stand til at fyldestgøre de Forpligtelser, der ere paalagte den, skulle de fornødne Tilskud forskudsvis udredes af Statskassen. Der kunde jeg nok tænke mig, at nogle Medlemmer blive bange; thi man har jo tidligere haft Erfaring for, at Forstud, som Staten har ydet, ikke senere ere komne ind, men ere blevne til et stedsevarende, rentefrit, uopsigeligt Laan. Jeg har ogsaa haft nogen Betænkelse i den Retning, og denne Tilføjeelse er kommen senere, den hører ikke til Kommissionens Forslag, men er optagen senere af Justitsministeren. Dog tror jeg ikke, at man behøver at være nogen Betænkelse derved; thi skulde Statskassen i en ganske kort Tid komme til at staa i et